పరదేశీ కథలు

– లలిత చిట్టె

చంద్రిక కథ -36

అదిగో అక్కడ కనిపించే అమ్మాయి అంతా చంద్రికలాగే ఉంది. "రేయ్ మురళీ కారాపు. ఒకసారి దగ్గరకి వెళ్ళి చూసి వస్తా" అన్నాను గట్టిగా కేకలు వేస్తూ. వాడు కారును ఆపకుండా ముందుకే పోనిచ్చాడు.

"ఒరేయ్.. చెపుతుంటే వినపడలేదా? అక్కడ ఎవరో ఒకమ్మాయి బాబును చంకలో ఉంచుకుని ఆ వీధిలో నిలబడి అడుక్కుంటోంది. అచ్చం మన చంద్రిక లాగే ఉంది. అయినా ఆ పిల్ల కువైటులో ఉండేది కదా? ఇండియా ఎపుడు వచ్చింది? ఎందుకిలా వీధుల్లో అడుక్కుంటోంది? చంకలో ఉన్న ఆ బాబు ఎవరు?" ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు కురిపించాను నేను.

"ఇంటికి వెళ్ళాక చెపుతాలే అక్కా. అదంతా పెద్ద కథ" అన్నాడు వాడు డ్రైవింగ్ మీదనుండి దృష్టి మరల్చకుండానే.

నాలో కుతూహలం పెరిగిపోతోంది. ఎపుడెపుడు ఇల్లు చేరతామా? ఆ పిల్ల ఎందుకు అలా అయిందో అనే సంగతి తెలుసుకుంటానా అనే ధ్యాసలో ఉండిపోయాను.

రోడ్డుకిరువైపులా పచ్చటి పంటపొలాలు, కంటికి ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాయి. వర్షాకాలం కావడంతో ప్రకృతి పచ్చటి చీరను ఒంటికి చుట్టుకున్నట్లుగా నిండుగా మెరిసిపోతోంది. అటువైపు పడమటి ఆకాశంలో సూర్యుడు అస్తమించుతూ కెంజాయరంగును ఆకాశమంతా పులుముతున్నాడు. క్రమంగా వెలుగుమాయమవుతూ చీకటి జగతిని క్రమ్ముకుంటోంది. పరిసరాలు పచ్చగా చల్లటిగాలులతో కూడి సాయంకాలం వాతావరణం ఎంతో ఆహ్లాదకరంగా ఉంది. దాదాపు పద్దెనిమిది ఏళ్ళుగా నేను కువైటులోనే ఉండిపోయి సంవత్సరానికి ఒకటి రెండుసార్లు ఒక నెల రోజులు శెలవలకు వచ్చిపోవడంతో మనదేశం, మన నేల, మన గాలి, పరిసరాలు అన్నీకూడా ఎప్పటికప్పుడు ఎంతో అద్భుతంగా నాకు కనిపిస్తాయి.

అయినా ఆ ఎడారి నేలలో కువైటు దేశంలో పెట్రోలు వల్ల వచ్చిన సంపద తప్ప ఏమున్నది? మంచి యవ్వనం, జీవితం, కాలం ఎడారిపాలయిందేమో కదా? మన నేలపై నివశించి మనగాలి పీల్చి మన నీరు త్రాగడంలోని ఆనందం, సంతృప్తి ఎంత డబ్బు సంపాదించినా కలుగుతుందా? నిస్సారమైన జీవితం ఎన్నాళ్ళు? ఎన్నేళ్ళు?

కుటుంబ అవసరాలు తీరిపోయాయి. ఇక పెద్దగా ప్రయాసపడి పరుగులు పెట్టి సంపాదించాల్సిన అవసరంకూడా కనబడటం లేదు. ఇంకో సంవత్సరం పోయాక కువైటుకు "మా సలాం" (గుడ్‌బై) చెప్పేసి మన దేశానికి వచ్చేస్తే బాగుంటుంది అని ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాను. ఇల్లు చేరుకుంటూనే మా తమ్ముడు కారును గారేజ్‌లో పెట్టి ఇంట్లోకి రాగానే ఇక ఆసక్తిని అణచుకోలేక "తొందరగా చెప్పరా ఎందుకు చంద్రిక అలా వీధుల్లో నిలబడి అడుక్కుతింటోంది. నాకు తెలిసి తను కువైటులో పనిచేసుకుంటూ ఉండేది కదా! ఏం జరిగింది? నువు కారును కాసేపు ఆపివుంటే దగ్గరికి వెళ్ళి పలకరించి పరిస్థితిని కనుక్కుని వచ్చేదాన్ని కదా నిష్ఠూరంగా అన్నాను."

"వద్దులే, నువు వెళ్ళి పలకరించాల్సిన పరిస్థితి కాదులే. ఆమె పరిస్థితి ఘోరంగా ఉంది. ఇంకెన్ని రోజులు బ్రతుకుతుందో కూడా ఎవరికీ తెలియదు. డాక్టర్లకే అంతుపట్టలేదు" అన్నాడు వాడు.

"అవునా? అయ్యో ఆరోగ్యం బాలేదా? అందుకే మనిషి ఎముకల గూడులా తయారయింది. గుర్తుపట్టడం కూడా కష్టమైపోయిందో. అయినా తనకి అడుక్కుతినాల్సినంత ఖర్మ ఏం పట్టింది? అమ్మా నాన్న, తమ్ముళ్ళు ఉన్నారు కదా" అన్నాను.

"అందరూ బానే ఉన్నారు. కానీ వాళ్ళు అందరు కూడా ఇంట్లోకి రానివ్వకుండా తరిమి కొట్టారు. అందుకే వీధిలో పడి అడుక్కుతింటోంది. అడ్రస్ లేనివాడికి పిల్లాడ్ని ఒకడ్ని కనింది కదా! వాడ్ని పోషించుకోవాలికదా! ఎంత చేసుకున్నవారికి అంత ఖర్మ అనుభవించక తప్పదు" నిట్టూర్పుతూ చెప్పింది అక్కడే ఉన్న మా పెద్ద చెల్లెలు.

"చంద్రిక కనబడిందా? అయ్యో పాపం, వందరూపాయలన్నా చేతిలో పెట్టి రాకూడదూ" అంది మా అమ్మ.

"ఇంతకీ ఏం జరిగింది? ఎందుకలా జరిగింది? వివరంగా చెప్పండి. ఈ సస్పెన్స్ భరించలేకున్నాను" అన్నాను విసుగ్గా ముఖం పెట్టి.

ఆశ్చర్యంగా ఉంది అక్కా. "నువు కువైటులో ఉండి కూడా అక్కడ జరిగే విషయాలేవీ నీకు తెలియడం లేదు. అక్కడ జరిగే ప్రతి విషయమూ వెంటనే ఇక్కడ తెలిసిపోతోంది తెలుసా? మొన్నామధ్య సుబ్బమ్మ అక్కడ తను పనిచేసే కువైటు ఇంట్లో దొంగతనం చేసిందని జైల్లో పడితే ఆ విషయం ఇక్కడ ఉన్న మేము తెలియజెపితేకానీ నీకు తెలియలేదు" అంది నవ్వుతూ మా చెల్లి.

పని, పుస్తకాలు తప్ప మరో సంగతి నేను అంతగా పట్టించుకోను కదా అన్నాను నేను కూడా నవ్వుతూ.

"సరే కానీ.. ఆ చంద్రిక కథ చెపుతాను విను చాలా ఇంటరెస్టింగ్" అన్నాడు మా తమ్ముడు. మూడేళ్ళకు ముందు నాలుగేళ్ళు కువైటులో ఉండి తిరిగి ఇండియావచ్చి సెటిల్ అయ్యాడు మా తమ్ముడు. అందువల్ల వాడికీ కువైటు గురించి బాగా తెలుసు.

కువైటు పట్టణానికి దూరంగా, బయట వున్న "సబహియా" అనే పల్లె ప్రాంతంలో పనికి కుదిరింది చంద్రిక. అక్కడ అంతా ఇస్లాం మత ఛాందసవాదులు నివసిస్తారు. మతం అంటే ప్రాణం వారికి మతపరమైన కట్టుబాట్లను తూచా తప్పకుండా పాటిస్తారు వాళ్ళు. ఆడది పరాయి పురుషుని వైపు కన్నెత్తి చూసినా కూడా సహించలేరు వాళ్ళు. కఠినమైన నియమనిబంధనలు, తప్పుకు తగిన శిక్షలు వారికి ఉన్నాయి.

నిరంకుశంగా, జాలి దయ, కరుణ అనేవి లేకుండా తమ పద్ధతిలో శిక్షల్ని నేరస్తులకు అమలు చేస్తారు. అలా కఠినంగా శిక్షించడం మతాన్ని గౌరవించడమనీ అల్లాకు ఇష్టము, ఆమోదయోగ్యమనీ వాళ్ళు భావిస్తారు.

ఏజంటు మంచివాడు కానందువల్ల చంద్రికను తీసుకుని వెళ్ళి ఆ పల్లెటూర్లో పట్టణానికి దూరంగా, మత ఛాందసవాదుల ఇంట్లో పడేశాడు. ఆ ఇంట్లోని ఆడదానికి స్వేచ్ఛ అనే మాటకు అర్థమే తెలియదు. ఇంట్లో కూడా నిండుగా బురఖా ధరించి తిరగాల్సిందే లేకపోతే ఘోరమైన పాపంగా వాళ్ళు దాన్ని పరిగణించి ఆ స్త్రీని రాళ్ళతో కొట్టి చంపేస్తారు.

అంతేకాదు ఉదయం నాలుగుగంటలకి "అల్లా హు అక్బర్" (దేవుడు గొప్పవాడు) అని వీధిలోని మస్జీద్ నుండి ఉదయకాల ప్రార్థనకొరకు పిలుపు వినబడగానే అందరూ నిద్రలేవాల్సిందే అప్పటినుండీ యంత్రాల మాదిరి రాత్రి పన్నెండుగంటలవరకు పని చేయాల్సిందే ఒళ్ళు నొప్పులైనా, జ్వరమొచ్చినా, ప్రాణం పోతున్నా సరే పనులన్నీ ఖచ్చితంగా జరగాల్సిందే ఆ యిల్లు అలాంటిది. పద్ధతులన్నా కట్టుబాట్లన్నా, మతమన్నా ప్రాణప్రదం వారికి.

చంద్రిక ఆ యింట్లో పనికి చేరిన కొద్దిరోజులకే ఎంతో కష్టమైన ఆ యింట్లో పని చేయలేక ఆ పద్ధతులలో ఇమడలేక కట్టుబాట్లకు లొంగి కాస్తంత కూడా స్వేచ్ఛలేని బ్రతుకును గడవలేక కృంగికృశించి పోయింది. ప్రాణాన్ని కళ్ళల్లో పెట్టుకుని జీవిస్తూ ఈ నరకకూపంలో నుండి ఎవరు నన్ను బయటపడవేస్తారా అని ఎదురు చూస్తూ దేవుని ప్రార్థించేది.

ఆ యింట్లో ఫోను ఉన్నా కూడా అది పనిమనుషులకు అందుబాటులో ఉండేదికాదు. కొద్దినెలలపాటు బానిసలాంటి జీవితాన్ని గడిపింది చంద్రిక. అపుడు వచ్చాడు ఆ యింట్లోకి అహ్మద్ అనే బంగ్లాదేశ్ డ్రైవరు. వాడు ఆ యింట్లో పనికి క్రొత్తగా కుదిరాడు కానీ అంతకుముందు చాలా ఇళ్ళలో పనిచేసిన అనుభవం వాడికి ఉంది.

పిల్లల్ని స్కూలుకు తీసుకెళ్ళడం, తిరిగి ఇంటికి తీసుకురావడం, "జమియాకు" (సూపర్ మార్కెట్) వెళ్ళి సరుకులు, కాయగూరలు, పళ్ళు తేవడం, గార్డెన్ పనిచూడటంలాంటివి వాడు చేసేవాడు.

నాలుగునెలలు గడిచినా తన క్షేమ సమాచారాలతో ఇంటికి ఒక జాబు కూడా రాయలేక పోయింది చంద్రిక. ఇక్కడ ఇంటిదగ్గర అమ్మా నాన్నలు కూడా ఏమయిందో అని కంగారుపడిపోయి ఏజంటను అడిగితే వాడు "మీరు అనవసరంగా కంగారు పడకండి. చంద్రికను చాలా మంచి ఇంట్లో పనికి కుదిర్చాము. వీలు చూసుకుని వివరంగా జాబు రాస్తుందిలే. మీరు ఎదురు చూడండి" అని సర్దిచెప్పాడు.

చంద్రికతోపాటు కువైటుకు వెళ్ళిన దిగవవీధిలోని కుమారి ఇప్పటికి నెలకు ఒక్కటి చొప్పున నాలుగు జాబులు రాసి, నాలుగునెలల జీతాన్ని నలభైవేలు చెక్కుచేసి వాళ్ళ అన్నగారికి పంపించేసింది.

"చంద్రిక కంటే వెనుక నెల తరువాత వెళ్ళిన కుమ్మరోళ్ళ పార్వతి పదిరోజులకు ఒకసారి ఫోను చేసి మాట్లాడుతుంది. ముప్పైవేలు డబ్బుకూడా పంపించి ఇక్కడ చేసిన బాకీలు సగం తీర్చేసింది. మరి ఈ యమ్మికి ఏమయింది? " అని ఆలోచిస్తూ.. ఇక్కడ వీళ్ళు బాగా దిగులుపడిపోయారు.

అక్కడ చంద్రిక పరిస్థితి రోజురోజుకీ అధ్వానంగా తయారయింది. నెలనెలా జీతాల సంగతి దేవుడెరుగు, కనీసం కడుపునిండా తిండికూడా దొరకడం ఆ యింట్లో కష్టమైపోయింది. ఇండియాలో ఇంటి దగ్గర మూడుపూటలా అన్నం తిని బ్రతికే ఆ పిల్ల ఇక్కడ రోజంతా రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని కష్టపడి పనిచేసి దొరికిన రెండు రొట్టెముక్కలు తిని నీళ్ళు త్రాగడంతో బలహీనపడిపోయింది. చిక్కిశల్యమై ఎముకల గూడులా తయారయింది.

అలా ఆరేడు నెలలు గడవడంతో ఇంటిదగ్గరవున్న అమ్మా నాన్నలు కువైటులో ఉన్న తమ బంధువులకు ఫోన్లు చేసి ఆ పిల్ల సంగతి కనుక్కోమని, అసలు ప్రాణంతో బ్రతికి వుందో లేదో తెలుసుకోమనీ ప్రాధేయపడ్డారు. చంద్రిక పెద్దమ్మ ఒకామె కువైట్‌లోనే ఉండేది. ఆమె వాళ్ళనీ, వీళ్ళనీ అడిగి, ఏజంటును పట్టుకుని ఆ పిల్ల అడ్రసు సంపాదించి ఒక రోజు "సబహియా" అనే ఆ పల్లెటూరికి బయలుదేరి వెళ్ళింది. అక్కడ కువైటు ఇంట్లోకి డైరెక్టుగా మామా బాబా పర్మిషను లేకుండా వెళ్ళకూడదు. ఆమె మండుటెండలో బయటగేటు దగ్గర కొన్ని గంటలపాటు నిలబడి ఎదురుచూసి మామా బాబాల కాళ్ళు పట్టుకుని ప్రాధేయపడింది. ఐదు నిముషాలు మాత్రమే చంద్రికతో మాట్లాడటానికి వారిని ఒప్పించగలిగింది. 'మద్బాక్' (వంటగది) వెనుక ఉన్న తలుపు దగ్గరికి చంద్రిక రాగానే చూసిన ఆమె పెద్దమ్మ చంద్రికను గుర్తుపట్టలేకపోయింది. ఎముకల గూడులా తయారయి, కళ్ళల్లో ప్రాణం నిలుపుకుని ఎదురుగా నిలుచున్న చంద్రికను చూసిన ఆమె పెద్దమ్మ కళ్ళలో కన్నీళ్ళు ప్రవహించాయి. తనుకూడా భోరుమని ఏడ్వబోయి, మామా బాబా చూస్తే ఎక్కడ తిడతారో అని భయపడిపోయి తన దుఃఖాన్ని నిగ్రహించుకుంది చంద్రిక. "ఏదో ఒకటి చేసి నిన్ను ఈ ఇంట్లోంచి బయటికి తీసుకురాకపోతే తొందరలో నువు మనిషివి కూడా మిగలవు. ఇంకో రెణ్ణెల్లు పోతే శవంగా మారేటట్లు కనపడుతున్నావు" అని బాధపడి జాగ్రత్తలు చెప్పి అక్కడనుండి తిరిగి వచ్చింది ఆమె పెద్దమ్మ.

ఇంటికి ఫోన్ చేసి చంద్రిక అమ్మానాన్నలకు అసలు విషయం చెప్పలేక "చంద్రిక బానేవుంది. కానీ పనికాస్త కష్టంగా ఉంది. ఏజంటుతో మాట్లాడి ఆ యిల్లు మార్పించాలి. ఆ సంగతి నేను కనుక్కుంటాను" అని భరోసా ఇచ్చింది చంద్రిక పెద్దమ్మ.

ఆ ఏజంటు దగ్గరికి వెళ్ళి అరబ్బీలో చెడామడా తిట్టింది చంద్రిక పెద్దమ్మ. "మర్యాదగా ఆ యింటినుండి బయటకి తీసుకుని వచ్చి ఇంకో ఇంట్లో పనికి పెడతావా లేదా?" అని గట్టిగా అడిగింది.

వాడు "ఆ కువైటీవాళ్ళు రెండేళ్ళ కాంట్రాక్టు అవకముందే బయటకి పంపించరనీ అలా పంపించాలంటే 250 దినార్లు డబ్బు వారికి చెల్లించాలనీ"వాదించాడు.

250 దినార్లు కట్టి విడిపించాలంటే తనకు సాధ్యమేనా? అదేం చిన్న మొత్తమా? ఏం చెయ్యాలో పాలుపోక దేవుడి మీద భారం వేసి కాలం గడపసాగింది చంద్రిక పెద్దమ్మ. ఈలోపల ఇక్కడ దిక్కుతోచని స్థితిలో ఆ బెంగాలీ డ్రైవరు ఏదో మభ్యపెట్టి చంద్రికను లోబరుచుకున్నాడు. అపుడపుడూ ఇంటికి తన పెద్దమ్మకు ఫోను చేసుకునే సౌకర్యాన్ని వాడు కల్పించడానికి తన శరీరాన్ని పణంగా ఆ పిల్ల పెట్టాల్సివచ్చింది. దిక్కుతోచని స్థితిలో వాడి మాటా, సహాయం అవసరం అయినందువల్ల దిగజారిపోయింది. కానీ ఇలాంటిపనులు ఎంతోకాలం దాగవు. దాగినా ఏదో ఒకరూపంలో చేసిన తప్పు ఫలితం పొందాల్సిందే

నాలుగు నెలలు తిరగకముందే తను గర్భవతిని అయ్యానని గ్రహించి ఉలిక్కిపడి ఏడ్వటం ప్రారంభించింది చంద్రిక.

ఈ విషయం తెలిసి బంగ్లాదేశం వాడు కూడా భయపడ్డాడు. ఈ సంగతి మామా, బాబాకు తెలిస్తే ఇద్దరినీ నిలబెట్టి చర్మం వలిచేస్తారు.

వాడు బాగా ఆలోచించి ఒకరోజు రాత్రి వాడి ఫ్రెండును ఒకడ్ని పిలిపించి చంద్రికను అప్పగించేసాడు. అర్ధరాత్రి సమయంలో అలా ఆ పిల్ల మరొక బంగ్లాదేశం వాడితో కలిసి ఆ యింట్లోంచి బయటపడింది. మరి అంతటితో ఆపిల్ల కష్టాలు అంతమైపోయాయి అనుకుంటే పొరపాటే. ఆ తరువాతే అసలు కష్టాలు చంద్రిక జీవితంలో ప్రారంభమయ్యాయి. నరకం అంటే ఏమిటో, అక్కడ బాధలు ఎలా ఉంటాయో ప్రత్యక్షంగా అనుభవించి తెలుసుకుంది.

ఆ పిల్లను బయటకి తెచ్చిన ఆ బంగ్లాదేశంవాడు నిర్దాక్షిణ్యంగా వంద దినార్లకు ఆమెను ఒక వ్యభిచార గృహానికి అమ్మేసాడు.

గర్భవతి ఐన ఆ పిల్ల అక్కడ గడిపిన కాలం, అనుభవించిన క్షోభా మాటల్లో చెప్పలేము. పెనంపై నుండి పొయ్యిలో పడిపోయినట్లయింది ఆమె పరిస్థితి. ఏ దేవుడొచ్చి తనను రక్షిస్తాడో, తన జీవితం ఏమవుతుందో ఆ పిల్లకే అర్థంకాకుండా పోయింది. కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళు ఇంకిపోయాయి. మనిషి జీవచ్ఛవంగా మిగిలింది. వాళ్ళు అక్కడ బాగా వాడుకుని మరో నాలుగునెలలు గడిచాక ఆ పిల్లను బయటికి తోసేసారు. ఎవరో దయతలచి కానుపు చేస్తే మగపిల్లవాడ్ని కన్నది. తరువాత ఎవరో చెప్పగా విని ఇండియా ఎంబసీ నీడలోకి చేరుకుని వారి సహాయాన్ని అర్థించింది. వాళ్ళు కుడా ఏమి చేయగలరు? ఫ్లయిట్స్ ఉన్నప్పుడు క్షేమంగా ఇంటికి చేర్చడం తప్ప.

అలా ఒకనాడు బంగ్లాదేశంవాడికి, పుట్టినబిడ్డను చంకలో పెట్టుకుని ఇంటికి వచ్చి తలుపు తట్టింది చంద్రిక. అప్పటికే ఆ నోటా ఈ నోటా ఆ పిల్ల కువైటులో అనుభవించిన ఘోరమైన పరిస్థితులను తెలుసుకుని ఉన్నారు అమ్మా నాన్నలు, తమ్ముళ్ళు.

"అక్కడే కువైటులోనే ఆ అరేబియా సముద్రంలో పడి చావకపోయావా? పీడా పోయేది దరిద్రాన్ని నెత్తినబెట్టుకున్నట్లుగా అడ్రస్ లేనివాడికి పుట్టినబిడ్డను చంకలో ఎత్తుకుని ఇంటికి తిరిగి వస్తావా? మేము పరువు మర్యాదలతో ఊర్లో తలెత్తుకుని తిరగాలా? లేదా ? ఫో... పోయి ఎక్కడైనా పడిచావు. నీతో మాకు ఏ సంబంధమూ లేదు" అని చెప్పి నిర్దాక్షిణ్యంగా ఆ పిల్లను బయటకు నెట్టి తలుపు వేసుకున్నారు. కష్టంలో ఉన్న తనను కన్న తల్లిదండ్రులే ఆదుకోకపోయేసరికి దిక్కుతోచలేదు చంద్రికకు. జీవితంపైనే విరక్తి కలిగింది కానీ చంకలోని బిడ్డ అమాయకంగా చూస్తూ నవ్వులు చిందిస్తుండటంతో ఎలాగైనా బ్రతకాలనీ, బిడ్డను సాకి పెద్దచేయాలని నిర్ణయించుకుంది.

తిరుపతి దగ్గరగా ఉన్న ఒక పల్లెటూరులో ఎవరి దగ్గరో తలదాచుకుంది. కూలిపనులు చేసుకుంటూ, పనులు లేనికాలంలో దారిలో నిలబడి అడుక్కుంటూ తన కడుపును నింపుకుంటూ బిడ్డను పోషించుకుంటోంది.

ఆపిల్లకు ఎయిడ్స్ వ్యాధి కూడా ఉందని అందరూ చెప్పుకుంటున్నారు. మరి నిజం ఏమిటో దేవునికే తెలియాలి. ఒకరోజు నా దగ్గరికి కూడా వచ్చి ఏదైనా సహాయం చెయ్యమని అడిగింది. పిల్లాడ్ని చూసి, ఆమె ముఖం చూసి జాలిపడి ఐదువందల రూపాయలు ఇచ్చాను. తీసుకుని సంతోషంగా వెళ్ళిపోయింది. మరలా పదిరోజులు కూడా కాకముందే మన ఇంటిగేటు ముందు నిలుచుని ఏమైనా ఇమ్మని అడుగుతోంది. తప్పదనుకుంటూ ఇంకో రెండువందలు ఇచ్చి పంపించాను.

అప్పుడప్పుడూ వచ్చి డబ్బు ఇమ్మనీ, ఇంట్లో ఉంచుకోమనీ ఇంటి పనంతా చేస్తాననీ ప్రాధేయపడుతుంది.

జబ్బుతో ఉన్న మనిషిని ఏ విధంగా మనింట్లో చేర్చుకోగలం? అందులో దిక్కుతెలియని ఈ పరిస్థితుల్లో తను అక్కడక్కడా దొంగతనాలు కూడా చేయడం ప్రారంభించిందని అందరూ అనుకుంటున్నారు.

ఏదో ఒక పనిచేస్తూ ఇంట్లో పడివుంటుంది, ఇంత తిండిపెడదాం అనుకుని రాజేశ్వరి వాళ్ళు దయతలచి వాళ్ళింటి పంచలో ఉండనిస్తే సమయం చూసుకుని ఇంట్లో ఉన్న డబ్బు తీసుకుని పారిపోయిందట. మరి ఇలాంటి దాన్ని నమ్మి ఇంట్లోకి ఎలా చేర్చుకోగలం?

అందుకే నేను కారును ఆపలేదు. ఒకసారి చూసిందంటే ఇక వెంటపడుతుంది

- అని చంద్రిక కథనంతా తన మాటల్లో చెప్పుకొచ్చాడు మా తమ్ముడు.

అయ్యో కారు ఆపివుంటే మాట్లాడి కాస్త డబ్బు అయినా ఇచ్చి ఉండేదాన్ని కదా అని బాధపడుతూ చంద్రిక జీవితాన్ని తలుచుకుని, నా హృదయం బాధతో రోదించింది. కువైటు మీద మోజుతో దినార్ల మీద ఆశతో ఎడారివైపు పరుగులు తీస్తున్నారు. దీపం చుట్టూ తిరిగే పురుగుల్లా డబ్బు చుట్టూ తిరిగి ఆ కష్టాలు భరించలేక, అక్కడి పరిస్థితులను ఎదుర్కోలేక మాడి మాసై పోతున్నారు. ముఖ్యంగా స్త్రీలు కువైటులోని ఇళ్ళలో పనిచేసేవారు. ఎన్నెన్ని కష్టాలు అనుభవిస్తున్నారో ఎంతటి ఆవేదనను దాచుకుంటున్నారో? ఎన్నెన్ని అవమానాలను దిగమ్రింగుతున్నారో? ఎంతమంది పరిస్థితులకు తలవంచి భారమైన బ్రతుకులతో రాజీపడిపోయారో. మరెంతమంది దినార్లకు జతగా తమ కన్నీళ్ళను చేర్చి రూపాయలుగా మార్చి ఇంటికి పంపిస్తున్నారో ఎవరికి తెలుసు? పైన ఉన్న ఆ భగవంతునికే తెలియాలి. భారంగా నిట్టూర్చాను నేను.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments